

Az álomcsapat

*Hatvanöt éven felülieknek
és aluliaknak*

Az összeállítás kihirdetése után felmorajlott a sajtótájékoztató közönsége. A mértékadó európai lapok, tévétársaságok, rádióadók munkatársai – szokásuk szerint – egymással versengve tették fel kérdéseiket. Először a Corriera della Sera tudósítója pattant föl:

– Nem lenne jobb, kedves mester, Sivori a magyar helyett? Majd kihasználva, hogy nála a szó, még hozzátette: – Rummenigge pedig végre vinne egy kis lendületet a támadójátékba a jobb szélén.

Elismerést várva kajánul nézett körül. Többen cinkosan felnevettek.

A France Football szakírója szerint George Best, a Manchester United bohém balszélsője is jobb lenne Gentónál... és így tovább.

Nem tudtak kihozni a sodromból ezek az okoskodók, tolmácsolás se nehezítette a párbeszédet; minden kérdezőnek (erre leesett az álluk!) az anyanyelvén válaszoltam. Végül (angolul) összefoglaltam, amit mondani akartam:

– Uraim! Ez az én csapatom. Minden egyes tagjához ragaszkodom! Lehet, hogy vannak az én játékosaimnál nagyobb és jobban fizetett sztárok, de értsék meg: ezeket a labdarúgókat több évtizeden át én válogattam össze, hű vagyok hozzájuk!

Ezután sajtófőnököm megköszönte a világsajtó érdeklődését, és mindenkinek érdekfeszítő és sportszerű mérkőzéseket kívánt.

Csapatom tehát a megszokott összeállításban futott ki a pályára, nyolcvanezer fanatikus néző elé. (Fiam, aki biológus kutató Amerikában, úgy röpköd konferenciáról konferenciára a világban, mint a méh a virágokra, felesége indiai, gyerekei nem tudnak magyarul, amikor legutóbb ideiglenesen hazánkban tartózkodott, elkísért egy né-

gyes döntőre, amelyet évek óta minden csütörtökön egy ikerház földszintjén fölállított pályán vív a baráti kör. Értetlenül – és talán szégyenkezve is – nézte, ahogy biztattam és korholtam a fiúkat, és majd szétvetett a gólöröm, ha valamelyik be talált. „Apa, te úgy viselkedsz, mintha a San Siro kispadjáról ordítanál!” – mondta hazafelé. „Igazad van, ha játszunk, ott vagyok!” Hiába próbáltam megmagyarázni, nem értette, miről beszéltem. Gyerekkorában, amikor társai rúgták a bőrt a játszótéren, ő rovarokat és bagolyköpeteket gyűjtött a temetőben. Már azon is csodálkoztam, hogy egyáltalán emlékezett az Internazionale stadionjának a nevére.)

2-5-3-as hadrendben játszottunk, mint minden csapat. A kaput Lev Jasin őrizte. Azt rebesgették róla, hogy meccs előtt el-elszívott néhány szál cigit, közben egy fél vodkát is lesuhintott. Híres tizenegyeslő volt, gólnak látszó lövések sorozatát védte, de érdekes módon az én emlékezetemben is potyagóljai maradtak meg. Az 1962-es chilei vébén (ahol Latisev bírónak köszönhetően nem jutottunk be a legjobb négy közé) a kolumbiaiak elleni mérkőzésen Jasin szögletből kapott gólt. Az oroszok 4:1-re vezettek, és 4:4 lett a végeredmény. Hatvanháromban a moszkvai Lenin Stadionban a csereként beállt Machos – ahogy a szurkolók között szájról szájra járt, mint egy népmese – a Vörös térről rúgta egyenlítő gólunkat. Azt a mérkőzést én is láttam! Akkoriban még egyetlen tévékészülék volt a faluban, az iskola egyik tantermében. Ott lestük a meccseket. A felnőtt férfiak átélve a látottakat, mintha a helyszínen lettek volna, szidták a gólhelyzetet kihagyó csatárt, az ellenfélhez paszszoló fedezetet, az ügyetlenkedő vagy lassúnak bizonyuló hátvédet és természetesen a bírót. A szünetben pedig cigarettázás közben egymás szavába vágva *elemezték* a látottakat, és elmagyarázták egymásnak, *hogy kellett volna*.

A Szovjetunió válogatottja elleni '68-as meccsre apámmal együtt mehettem. Vállalata különbuszt indított a Népstadionba, ott láttam a 2:0-s diadalt. *Hát mégis le szabad őket győzni?* A moszkvai visszavágón elszenvedett 3:0-s vereséget látva én is szenvedtem. Annyira lesújtott az eredmény, hogy néhány napig gyászszalaggal mentem a kollégiumból a gimibe. (Addigra Jasin már szögre akasztotta csukáit.) Talán megmagyarázhatatlan, hogy a történelmi események nyomán kialakult általános és tartós ruszkiutálat ellenére miért a Dinamo Moszkva kapusát tettem a csapatba. Lev Jasin azonban gyerekkoromban beleszórt magát a szívembe.

Anglomát csak néhányszor láttam a Valenciában, de magabiztos, érett játéka meggyőző: helye van a csapatomban.

A balhátvéd Facchetti, az Inter – és az olasz válogatott – hármasszámú játékos, a catenaccio kulcsembere, aki támadónak is kiváló lehetett volna. Nemrég megnéztem újra azt a gólját, amelyet hatvanötben Liverpoolban rúgott, leszorítva, jobbal a középcsatár helyéről!

Középpályám jobb oldalán Makélélé rombol. Máig sem értem, hogy miért engedték el a Realtól a Chelsea-be.

Bobby Charltonnak elsősorban a támadások indítása a feladata. Ő életben maradt, amikor a Manchester United repülőgépe 1958-ban Belgrádból hazafelé lezuhant, és nyolc játékos társa odaveszett.

Guti a középpálya tengelye. Számtalanszor elámultam leheletfinom cseleink, hajszálpontos kiugratásain, beíveléseink, utánozhatatlan rögtönzéseink. Legemlékezetesebb a Depor ellen bemutatott (egyik) alakítása: a kapust már letérdeltette, ajtó-ablak tárva, tökéletes a gólhelyzet, bárholva rúghatta volna a laszti, ő azonban a felfutó Benzemához *sarkalt*, akinek már gyerekjáték volt góllal befejezni az akciót.

Gutitól balra Kú Lajos, a Fradi egykori bálványa játszik. Őcsi bácsin kívül ő az egyetlen magyar focista, aki BEK-döntőben pályára lépett. Az MLSZ elnöke kommunistaellenesnek és antiszemitának bélyegezte, végleg le akarta parancsolni a magyar pályákról; még az NB III-ban sem en-

gedte volna játszani, csak (ilyen vádak után!) Kádár János kedvenc csapatában! Kalandos diszsidálását követően egy évre eltiltották. Amikor '78-ban a csapatok kivonultak a Wembley zöld gyepére, ő is ott volt az FC Bruges csapatában! Elakadt a lélegzetünk! A mérkőzés tévés közvetítője megnémult, hosszú ideig nem mert megszólalni, mintha megszakadt volna *benne* az adás.

Bal oldali középpályásom Günter Netzer. (A Borussia Mönchengladbachból került a Real Madridba.) Jobbal, ballal úgy lőtt, mint az ágyú, tudott labdát is szerezni... 47-es csukát hordott!

A svéd Hamrin ugyanúgy legyűrt sportszárral rohamozta az ellenfél kapuját, mint a mi Csikarunk. Játszott a Juventusban, a Fiorentinában. Akkor figyeltem föl rá a Képes Sportban, amelyet minden héten megkaptam Julis nénitől, a posta kézbesítőjétől. (A hetilapot kivettem a pályára is, amely a Cigánygödrön túl, az Eperfás út mellett volt. Majd minden délutánt ott töltöttünk, egy hármas, fűzős foci bűvöletében.)

Középcsatárom Butragueno, vagyis Keselyű.

A balszélső pedig a szélvészgyors Francisco Gento (Paco), szintén a Realból. Sebességváltásaival gyakran fűvön való szánkázásra kényszerítette a rátámadó hátvédeket; az a gólpassza, amelyet di Stefanónak adott az Eintracht Frankfurt elleni BEK-döntőben, felejthetetlen! (Persze, Puskás négy gólja se piskóta!)

Labdabirtoklásban ugyan jobbak voltunk, mégis vesztesen hagytuk el a pályát. Jasinnak újra gondjai támadtak a távoli lövésekkel, Angloma és Facchetti néhányszor nem tudott a kellő pillanatban váltani, amit a Bayern csatárai könyörtelenül kihasználtak. Középpályás soromat, mint a pókhálót, többször átlőtték a bajor hátvédek, Bobby Charlton falas passzait lefűlleték, Hamrin adós maradt a Csikar-szögből lőtt szokásos góljaival. Keselyű rendre lekészt a falról visszapattanó labdákról, pedig máskor azokat kapásból bevágja. Paco lövéseit blokkolták az ellenfél védői.

Nem kell elkeseredni, fiúk! Ezt üzenem szurkolóinknak is. Rendezzük a sorokat, mindenki egészséges, a következő mérkőzésen az Ajax ellen újra küzdünk a győzelemért.